

Prečuden obed v Birmi.

Birma je angleška dežela v Zadnji Indiji. Neka gospa piše o zanimivem prizoru, ki ga je gledala:

Popoldne po malici sem sedela na vrtu in mašila očetove nogavice. Nankrat se meter proč v travi odpreta dve luknjici, iz njiju pa se usujeta dva roja letelih mravelj. Povedati vam moramo, da so bile tiste bele mravlje, ki so grozno škodljive. Požro nam vse, kar ni iz železa: lesena vrata, okna, strešno tramovje, obleko, knjige, čevlje! Da še celo v zemlji, kamor se skrivajo, požro drevesom in rastlinam korenine!

Enkrat na leto pa te mravlje počrne in dobe krila, potem pa v rojih privro iz zemlje in letajo nekaj dni okoli. Nato jim peruti odpadejo, mravlje še malo lazijo po zemlji in poginejo. Dostikrat pa nimajo časa, da bi same od sebe poginile. Birmani jih namreč love, malo oprazijo in pohrustajo kot najboljšo slaščico.

Tedaj ko zapuščajo svoje zemeljske luknje, pa derejo mravlje iz zemlje v gostem, nepretrganem curku. Pa vendar v zrak ne pridejo vse; preveč je gostov, ki jih pridejo pozdravit! Komaj namreč sta se luknjici odprli in so zamigljale krilate mravlje, že so završale po zraku okoli moje glave stotine pisanih indijskih ptičev in šavsale po mravljah, da sem slišala, kako so cmokaje zapirale kljunčke. Sedela sem čisto mirno, da ne bi ptičev splašila, no, pa se zame še zmenili niso. Prilezle pa so k luknjicam tudi štiri krastače, se udobno usedle k odprtinam in požirale sladko malico, da so se nažrle prav do grdega. Sama ne vem, odkod sta priskakljali tudi dve siamski mačici in jeli žurno obedovati, tako da so se jim ptički zaletavali prav v dlačico, ne da bi se ju bali. Kdo bi se potem čudil, da so se nad mravlje spravile tudi moje kokoši in piščanci in še udomačene ptice pevkel!

Roj je trajal kakih dvajset minut, pa kakor je minil, tako so izginili tudi gostje: ptice, krastače, mačke, kokoši in nobenega sledu ni bilo več po sladkem obedu.

Venceslav Winkler:

Berači v izbi.

*Mi se pa smehljamo, se smehljamo,
ko zunaj ceste krči mraz.
In med nami nekdo toplo hodi:
kaj ni to Jezusov obraz?*

*Tisoče cest smo prehodili rečni,
zunaj že je noč in mrak.
Mi pa zremo v svetlo to obličje
in poslušamo pojoč korak.*

*Zunaj steza drevje h koči veje,
da bi videlo Njegov smehljaj.
Čudno toplo, mehko nam je v duši —
o da bi bilo vekomaj!*